

Siedma nedeľa veľkonočná A

Jn 17, 1 – 11a

23. mája 2020

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnes sa nám zdá, že veriť kedysi muselo byť jednoduchšie, ľahšie. Neboli námietky zo strany rozumu, človek si medzery vo svojom poznaní celkom prirodzene vysvetľoval pomocou Boha – namiesto otázok vedel poľahky dosadiť tajomné božstvo. To už dnes nedokážeme. Ale možno Boha zredukovať len na nejakého vypĺňača medzier v našom ľudskom poznaní? Je takýto Boh Bohom skutočnej viery? Nejedná sa len o akýsi očný klam – v ktorom voľakedajší spôsob viery nasilu pomeriavame s moderným spôsobom myslenia – bez toho aby sme sa zamýšľali nad otázkami, ktoré nám nový spôsob myslenia ponúka, konfrontovali s nimi svoju vieru? Potom sa len s nostalgiou pozeráme na svet starými očami. Nevieme sa odvážiť ku kroku dopredu.

Samozrejme, nie je to ľahké, ale viera ako duchovná hodnota to nemala jednoduché ani kedysi – svedčia o tom aj dnešné liturgické čítania. Aj prví kresťania museli zakusovať prekážky. List apoštola Petra svedčí o tom, že viera prvej cirkvi musela prekonávať prekážky nielen zo strany Izraelitov, ale aj v spoločenstve pohanských národov rímskej ríše. Peter kresťanov (vtedajších i dnešných) povzbudzuje: pripomína, že ak Ježiš musel zdolávať prekážky, ani nás kresťanov nemôžu obísť – veď žiak nie je nad svojho učiteľa.

Okrem toho z bežného života tiež poznáme situácie, v ktorých musíme akoby prekonať sami seba – musíme opustiť niečo zaužívané, „zabehnuté“ a začať nový úsek života. Nebýva to ľahké, zvyčajne pri tom prežívame istú dávku úzkosti, strachu; vyžaduje si to určitý vnútorný zápas. Psychológovia pre to majú aj pomenovanie: volajú to prahovými obavami – strachom, ktorý vzniká pri prekonaní nového „prahu“ v živote, keď sme nútení začať niečo nové, vstúpiť do novej etapy svojho života.

Cirkev, spoločenstvo Ježiša Krista vstúpila do dejín aj ako spoločenstvo novej viery. Vstúpila do dejín v čase, kedy to staré strácalo silu, a nové sa ešte len tvorilo. Život v tej dobe už nebol natoľko naviazaný na vonkajšie predpisy, človek sám začínal reflektovať, zvažovať svoj vlastný život. Viera, obmedzená len na predpisy prestávala byť príťažlivá, pre ne-izraelitov bola dokonca nezrozumiteľná, pretože oni ten svet predpisov, nariadení Izraela ani nepoznali. Namiesto toho viera Ježiša vychádzala zo života, zo vzťahov, zo zápasov, ktoré človek bez rozdielu kultúr musí prekonávať. Ježišova viera predstavovala niečo nové aj vo svete duchovnosti.

V dnešnom evanjeliu sme počuli, ako sa Ježiš modlí za svojich učeníkov, aby ich viera bola silnejšia, aby mali silu kráčať s odvahou smerom do novej budúcnosti. Aby sa ich spoločenstvo nezatvorilo pre budúcnosť, aby zostalo otvorené aj pre ďalšie generácie. Ježiš sa modlí za učeníkov, odovzdáva im svoje dielo. V rozlúčkovej modlitbe ich zahrňa do svojho spoločenstva s Bohom, s Otcom, do vzťahu, z ktorého aj On žil. Tak ako Ježišovi dávala jednota s Bohom, s nebeským Otcom silu kráčať ďalej, Ježiš k tejto jednote vyzýva aj učeníkov. Prví kresťania to mohli zakúsiť osobitne v modlitbe – keď sa stretávali na mieste slávenia prvej eucharistie – vo večeradle. Tam boli duchovne blízko nielen Ježišovi, ale zároveň aj cítili, že Ježiš ich prepája s nebeským Otcom, s Bohom.

Texty, ktoré po tieto nedele čítame môžu byť inšpiratívne aj pre nás dnes, pre našu dobu. Dnes sa už nahlas hovorí o potrebe určitej transformácie viery, sveta náboženstva, aby kresťanstvo aj v budúcnosti mohlo byť integrálnou súčasťou života. V istom zmysle sa aj my vo svojej viere musíme odvážiť vydať na novú cestu, vysporiadavať sa s tými výzvami, ktoré nám dáva moderný svet, moderné myslenie. Pretože dnes prestávajú platiť staré istoty, ktorých sme sa držali, napriek všetkým námietkam moderného sveta. V našej dobe preto musíme hľadať aj nový spôsob pohľadu – aj na otázky viery.

Ježiš Kristus nám sľubuje, že bude s nami aj naďalej, aj keď možno inak, ako sme boli naučení. Aj nám pripomína, že ak ho máme radi, budeme zachovať jeho slová, jeho prisľúbenia, jeho prikázania.